

**Василь Іванович
Щевич**

ХУДОЖНИК

План

- 1. Біографія художника**
- 2. Карпилівський самородок**
- 3. Використана література**

Самодіяльний художник народився 1971 року в селі Карпилівка Сарненського району. Бог наділив хлопця даром малювати і він з дитячих років кожен вільну хвилину поспішав узяти в руки пензля. Потяг до олівця та пензля проявився в нього ще в шкільні роки. Тоді юнак із задоволенням відвідував заняття в художній студії, які проводив дипломований знаний не лише на Сарненщині, а й за її межами, художник Володимир Сергійчук. Йому й завдячує за науку, терпіння, підтримку. А ще - за постійні настанови продовжувати навчання, ширше розкривати свій талант. Не зогледівся, як позаду лишилися учнівські турботи в Радивилівському училищі № 26, де здобув омріяну спеціальність художника-оформлювача.

Закінчив Карпилівську середню школу. Згодом здобув спеціальність художник-оформлювач у Червоноармійському ПТУ - 26.

Армійську службу проходив в Сан – Петербурзі. Багато картин залишив на згадку у штабі в Кронштадті, в Сан-Петербурзі.

Роботи самодіяльного художника прикрашають картинні галереї Канади, Ірландії. У своїх полотнах художник возвеличує красу поліського краю, торкається духовного багатства людської душі, підносить силу і любов Творця. Майстер любить малювати пейзажі, портрети, натюрморти, а ще захоплюється писанням ікон. Він розмалював храми в рідному селі та в сусідньому Рудня - Карпилівська.

Проживає талановитий художник у рідному селі Карпилівка. Разом з дружиною виховують дочку і сина. Односельчани гордяться талантами свого краю.

«Художник від Бога» саме так мешканці Карпилівки люб'язне говорять про Василя Щевича.

У рідному ж селі майстру пензля робота знайшлась одразу. Отець Микола, священик новозбудованого храму, попрохав намалювати ікону Святого Миколая. І недарма звернувся до Василя, бо був добре знайомий з його творчістю, бачили й сельчани, які картини із життя святих, виготовлені ним власноруч, прикрашають домівку художника. Декому ж вони дісталися просто в дарунок. А ікона Хрещення Ісуса Христа взагалі "поїхала" аж у Черкаси.

Разом із сільським головою Адамом Мартинюком, як і передбачали, застали В. Щевича в церкві. Художник проводить тут багато часу - бо ж згодився на прохання прихожан розписати олійними фарбами купол. Чи не боязко працювати на такій висоті? - цікавлюсь у майстра, спостерігаючи, як опускається він із високого риштування.

- Спочатку було страшнувати, особливо як ненароком подивишся донизу, - каже Василь. - Але еже звик, та й, зрештою, у храмі нема чого боятися. В Корості було колись, може чули, купол фарбували і один робітник згори упав. Нічого, живий лишився. В Божому храмі й Бог береже.

Найцікавіше те, що здібний нині художник й іконописець у дитинстві мріяв стати... лісником. Вочевидь,

мальовничі поліські ліси, серед яких виріс, зародили таке бажання. А з малювання в школі мав четвірку: ніколи вчасно не здавав малюнки. Певно, уже тоді очікував наплив натхнення, щоб здивувати всіх своїми витворами.

Захопився іконописом Василь Щевич у Червоноармійському (нині — м. Радивилів) училищі, де опановував фах художника-декоратора. За його словами, вплинула творчість студентів зі Львівщини, тоді й написав першу ікону. За півроку до закінчення навчання довелося покинути альма-матер — настав час проходити строкову військову службу на Балтійському флоті. Вперше професійні розписи виконав у конференц-залі штабу військово-морської дивізії в Кронштадті, зрозуміло, на морську тематику. Саме тоді й завітала до них зарубіжна гостя — родичка одного з командирів. Вражена майстерністю митця, вивезла до Канади портрет адмірала Нахімова роботи Щевича. А загалом його картини, в основному копії відомих мариністів, зокрема Айвазовського, прикрашають Санкт-Петербург, міста Німеччини, Ірландську військово-морську академію. Після служби була можливість продовжити навчання у вищому навчальному закладі, та знехтував цим, позаяк дуже скучав за батьківщиною. Отож і повернувся в рідне село.

«Кар'єра» місцевого іконописця почалася з того, що для Свято-Миколаївської церкви написав образ Миколая Чудотворця. Відтак розписи на релігійні сюжети прикрасили стіни та купол церкви, більша частина іконостасу теж

належить пензлю Василя Щевича, який ось уже 11 років старостує в храмі.

- Пейзажі, - ділиться художник, - можу писати будь-коли, а ось лики святих потребують натхнення, божественного провидіння, тому й виходять рідше, ніж того хочеться.

Перед роботою звертається з молитвами до Всевишнього та святого Луки, який вважається родоначальником усіх іконописців, оскільки саме він почав малювати образи Ісуса Христа й Богородиці. «По вірі вашій буде дано вам, - цитує Святе Письмо Василь Щевич, - ото ж як віримо, так і маємо». А що художник має хист, свідчать його натхненні полотна, на яких сяють вірою та благодаттю одухотворені лики святих. Свого часу Василь Іванович керував художньою студією при місцевій школі, прищеплював любов до прекрасного юним землякам, допомагав опановувати тонкощі тіні та напівтіні.

Разом з дружиною Галиною Василь Щевич виховує двох дітей: старшого Сергія та молодшу Ніну. Віриться, що в батька, який бачить красу в повсякденному житті, діти виростуть справжніми людьми, здатними на співчуття та милосердя.

Василь ще і ще розповідав про свою роботу, захоплення, життя-буття. А ми ніяк не могли відірвати очей від куполу, під вершиною якого, ще зовсім молодий чоловік, творить диво-красу. І красу цю дарує людям на віки...

Література:

- 1. Драганчук М. Художник від Бога // Сарненські новини.
- 1998. – 18 сер. – С. 2.**
- 2. Тимцунік З. Карпилівський самородок – так кажуть
про церковного старосту й художника Василя
Щевича // Сарнен. новини. – 2008. – 10 квіт. – С. 1 – 2.**

Щевич Василь
Іванович.

